

Sygn. akt I CNP 73/11

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie ze skargi M. R. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Apelacyjnego z dnia 31 sierpnia 2009 r., wydanego w sprawie z powództwa M. R. przeciwko Miastu W. i Skarbowi Państwa - Wojewodzie M, o zapłatę, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 kwietnia 2012 r.,

odrzuca skargę i zasądza od skarżącego na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi.

Uzasadnienie

Powód M. R. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Apelacyjnego z dnia 31 sierpnia 2009 r. oddalającego zażalenie powoda na postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 21 lipca 2008 r. o odrzuceniu jego pozwu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Od dnia 25 września 2010 r., w wyniku nowelizacji przepisów kodeksu postępowania cywilnego dokonanej ustawą z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny, ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. Nr 155, poz. 1037), uległ ograniczeniu katalog orzeczeń, które mogą zostać zaskarżone skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Skarga ta przysługuje obecnie tylko od prawomocnych wyroków sądu drugiej instancji kończących postępowanie w sprawie oraz od postanowień co do istoty sprawy kończących postępowanie, wydanych przez sąd drugiej instancji w postępowaniu nieprocesowym, w postępowaniu o uznanie i stwierdzenie wykonalności orzeczeń sądów państw obcych oraz w postępowaniu o uznanie i stwierdzenie wykonalności wyroku sądu polubownego wydanego za granicą lub ugody zawartej przed sądem polubownym za granicą (art. 424¹, art. 519², art. 1148¹ § 3, art. 1151¹ § 3 i art. 1215 § 3 k.p.c.). Zaskarżone przez powoda postanowienie nie należy do tej grupy orzeczeń. Bez znaczenia jest przy tym okoliczność, że wydane było w okresie, kiedy skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem miała znacznie szerszy zasięg i przysługiwałyby powodowi, za ugruntowany można bowiem uznać pogląd, wyrażany wielokrotnie w orzeczeniach Sądu Najwyższego, że z uwagi na niezamieszczenie w ustawie z dnia 22 lipca 2010 r. przepisów międzyczasowych zastosowanie znajduje zasada bezzwłocznego stosowania przepisu procesowego (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001/4/53 oraz postanowienia z dnia 14 października 2010 r., III CNP 32/10, Lex nr 688686). Oznacza to, że dopuszczalność wniesionej przez powoda skargi oceniać należy w oparciu o obowiązujące aktualnie, zmienione

przepisy art. 424¹ k.p.c., które nie przewidują możliwości jej wniesienia. Wprowadzona zmiana legislacyjna nie pozbawia jednak podmiotów, którym wyrządzona została szkoda przez wydanie orzeczenia nie podlegającego zaskarżeniu skargą, możliwości uzyskania odszkodowania, mogą one bowiem dochodzić naprawienia tej szkody w drodze powództwa o odszkodowanie skierowanego przeciwko Skarbowi Państwa bez uprzedniego stwierdzenia niezgodności orzeczenia z prawem w postępowaniu ze skargi (art. 424^{1b} k.p.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c.).

Z tych względów skargę powoda o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia oddalającego jego zażalenie na postanowienie o odrzuceniu jego pozwu należało odrzucić na podstawie art. 424⁸ § 1 w związku z art. 424¹ § 1 i 2 k.p.c.

Orzeczenie o kosztach postępowania wywołanego skargą uzasadnia art. 424¹² k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c., art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz art. 99 k.p.c., a nadto art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (Dz.U. Nr 169, poz. 1417 ze zm.).